впливає на процес реалізації прав та виконання обов'язків всіма суб'єктами суспільних відносин та сповільняє розвиток України як правової держави.

Одним із шляхів вирішення зазначеної проблеми в Україні є законодавче врегулювання процесу прийняття нормативно-правових актів суб'єктами нормотворення та врахування при цьому положення, що необхідною умовою та головним принципом нормотворчого процесу є законність як відправне положення та об'єктивна властивість права в узагальненому вигляді.

Отже, створюючи національну державну правову систему у відповідності до норм ЄС, необхідно одночасно із адаптацією вже існуючих законів приймати нові, узгоджені із правовим полем ЄС, законодавчі акти. Беззаперечним є те, що процес адаптації законодавства України вимагає злагодженої співпраці всіх гілок влади.

Список використаних джерел:

1. Опришко В. Право Європейського Союзу та його сутність // Правове регулювання економіки: Зб. наук. праць. – К.: КНЕУ, Вип.3. – с.11-12.
2. Матеріали Урядового порталу [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.kmu.gov.ua
3. Закон України «Про Загальнодержавну програму адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу» від 18 березня 2004 року № 1629-IV.
4. Стратегія інтеграції України в Європейський Союз від 11 червня 1998 року // Офіційний вісник України. – 1998. – №24. – с.870
5. Постанова Кабінету Міністрів України «Деякі питання адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу» від 15 жовтня 2004 року № 1365.
6. Закон України «Про засади внутрішньої і зовнішньої політики України» від 01.07.2010 № 2411-17 // Голос України. – 20.07.2010. – № 132.
7. Угода «Про партнерство і співробітництво між Україною і Європейськими Співтовариствами та їх державами-членами» 16 червня 1994 року.
8. Концепція адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу: Постанова Кабінету Міністрів України № 1496: прийнята 16.08.1999. // Офіційний вісник України. – 1999. – № 33. – стор.168.
9. Указ Президента України «Про заходи щодо вдосконалення нормотворчої діяльності органів виконавчої влади» від 9 лютого 1999 року № 145.

ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ ЗАПРОВАДЖЕННЯ ВІДЕОСПОСТЕРЕЖЕННЯ НА ВИБОРАХ НАРОДНИХ ДЕПУТАТІВ УКРАЇНИ

Бреус Сергій Михайлович, студент ННІПП НАВС
Науковий керівник: викладач кафедри теорії держави та права НАВС *Юрковська Л.Г.*

Розвиток сучасних інформаційних технологій безумовно впливає на стан та ефективну реалізацію громадянами своїх конституційних прав та свобод. Українська держава в цьому аспекті не є виключенням. Тому 2 жовтня 2012 року Верховною Радою України було прийнято Закон України «Про особливості забезпечення відкритості, прозорості та демократичності виборів народних депутатів 28 жовтня 2012 року», яким встановлюється механізм контролю суспільства та громадськості за відкритістю, прозорістю та демократичністю під час проведення виборів народних депутатів України 28 жовтня 2012 року у формі процедури спостереження суб'єктами виборчого процесу у режимі реального часу на відповідному веб-сайті у мережі Інтернет за голосуванням на виборчих дільницях, а також обов'язковою фіксацією і можливістю у подальшому отримати за запитом відеозапис процедури голосування та підрахунку голосів виборців на виборчих дільницях.

Системи відеоспостереження пропонується встановити у приміщеннях для голосування звичайних виборчих дільниць. Застосовувати зазначені системи пропонується в обов'язковому порядку.

Вимога щодо встановлення системи відеоспостереження не буде поширюватись на окружні виборчі комісії, дільничні виборчі комісії закордонної виборчої дільниці, спеціальні виборчі дільниці, а також на Центральну виборчу комісію.

Система відеоспостереження складається із не менш ніж двох веб-камер, які встановлюються у приміщенні для голосування дільничної виборчої комісії, а також засобів запису та збереження інформації, обробки даних для передачі зображення, передачі інформації на відповідний веб-сайт у мережі Інтернет.

Цікавим є те, передбачається лише відеоспостереження, тобто не пропонується фіксація та відповідно трансляція і запис аудіо ряду, що супроводжує таке зображення. За таких умов ефект від відеоспостереження буде мінімальним і не забезпечить досягнення цілей Закону.

Веб-камери повинні розташовуватись таким чином, щоб не порушувати таємницю волевиявлення виборців і забезпечити умови для вільного формування виборцем своєї волі та її вільного виявлення одночасно забезпечуючи контроль громадськості за дотриманням процедури голосування і підрахунку виборчих бюлетенів. Проте у Законі не визначено у яких саме місцях виборчої дільниці мають розташовуватись веб-камери, а лише відзначається, що їх розташування не повинно порушувати таємниці голосування. Відсутність у Законі будь-яких вказівок відносно того, які об'єкти чи події має фіксувати статично закріплена веб-камера, дозволяє здійснювати їх розміщення довільно, що може звести нанівець будь-який позитивний ефект від застосування веб-камер.

Після закінчення голосування на виборчій дільниці і до підписання протоколу дільничної виборчої комісії про підрахунок голосів виборців на виборчій дільниці, у тому числі з поміткою "уточнений" та про повторний підрахунок голосів, дільнична виборча комісія забезпечує функціонування системи відеоспостереження у режимі відеозапису і збереження відеозображення. Матеріали відеоспостереження у даному випадку можуть надаватись за запитом у порядку встановленому ЦВК. Наведене свідчить, що Законом не передбачається трансляція у режимі реального часу у мережі Інтернет процедури підрахунку голосів та встановлення результатів голосування на виборчій дільниці. Такий підхід виглядає непослідовним, адже зловживання та фальсифікація результатів виборів є більш вірогідними на етапі підведення підсумків голосування на виборчій дільниці, ніж під час голосування виборців.

Незрозумілими є правові наслідки невиконання приписів відповідного закону, зокрема: чи слід ставити під сумнів результати виборів на звичайній виборчій дільниці, якщо Інтернет-трансляція з неї не відбулася? Чи є відеозображення правопорушень, які мали місце на виборчій дільниці, підставою для повторного підрахунку голосів та інших рішень щодо результатів голосування на дільниці?

Також поза увагою законодавця залишається відеоспостереження засідання дільничних виборчих комісій. Так, було б доцільно закріпити норму про те, що веб-камери на виборчих дільницях встановлювалися до початку першого засідання дільничної виборчої комісії (далі – ДВК), і відповідно транслювати «наживо» усі засідання відповідної ДВК. Це, на нашу думку, сприяло б більшій ефективності діяльності ДВК, усунень злочинної бездіяльності та порушень виборчого законодавства членами ДВК.

Отже, запровадження відеоспостереження на виборчих дільницях є безсумнівно кроком вперед у формуванні українських демократичних цінностей. Проте окремі проблемні аспекти Закону України «Про особливості забезпечення відкритості, прозорості та демократичності виборів народних депутатів 28 жовтня 2012 року» нівелюють дану законодавчу ініціативу.